

DISCURS DEL SÍNDIC AL PLE DE 1 D'ABRIL DE 2014

- Sabadellencs i Sabadellenques
- Alcalde
- Regidors i Regidores
- President del Fòrum de Síndics i Síndic de Lleida
- Síndics i Sindiques
- Defensor del Client d' AGBAR

En la memòria que han rebut, com han pogut comparar, s'han presentat 183 queixes. S'han resolt també 183 expedients; i s'han fet 1.129 assessoraments.

Dels expedients resolts, s'ha comprovat que de les resolucions emeses en un 79% s'havia generat un greuge a la ciutadania i per tant calia una actuació per part de l'ajuntament, i en el 21% expedients, s'ha desestimat la petició per entendre que l'actuació de l'administració s'ajustava a dret.

Com hauran vist, l'informe exposa molts temes, i la resposta que s'ha donat des de l'Ajuntament, que massa sovint és amb evasives o, en alguns casos ni tant sols n'he obtingut resposta.

Però més enllà de les relacions amb l'Ajuntament, #que més endavant comentaré, vull destacar quatre grans temes que m'han preocupat especialment aquest any 2013.

En primer lloc, en àmbit assistencial he escoltat a molts ciutadans i ciutadanes que m'han posat de manifest situacions personals gravíssimes. Persones que es veuen privades de recursos a tots nivells, personals, socials i econòmics necessaris per gaudir d'un nivell i qualitat de vida acceptables.

He palpat l'alt grau de desesperació de la societat i l'escassa resposta del sistema de protecció social. Sóc conscient de les limitacions competencials en l'àmbit social però els esforços municipals s'haurien d'encaminar a garantir una atenció adequada als ciutadans i ciutadanes als centres de serveis socials, per tant, calen recursos econòmics, però penso que sobretot calen recursos personals per tal de que es formin específicament aquells qui atenen a la ciutadania, perquè l'atenció i seguiment de persones amb pocs recursos sigui més curosa encara; i permeti tenir eines als treballadors municipals per fer front a les difícils situacions amb les que ha d'interactuar diàriament.

Des d'aquí vull reivindicar la tasca de les persones que estan a primera línia de serveis socials que són els/les treballadores es socials, que en molts casos, la única ajuda que poden oferir és escoltar als ciutadans i ciutadanes..

Altres queixes són de ciutadans i ciutadanes que havien demanat la intervenció del Síndic i que finalment # han estat orientats sobre els seus drets i derivats al seu centre social.

Moltes persones desconeixen quins són els seus drets, estem parlant de persones que desconeixen que tenen dret a rebre algun tipus de prestació. I això ens ha de fer reflexionar, perquè hi ha moltes persones que no accedeixen a les ajudes per desconeixement, i d'altres que són incapaces de gestionar la burocràcia que comporta la sol·licitud dels ajuts.

Per tant, he demanat, que s'editi un document que unifiqui les ajudes – ja sigui estatals, autonòmiques o locals- i els tràmits a realitzar per sol·licitar les prestacions, la qual cosa contribuiria al dret a una bona administració, i ajudaria a saber d'avantmà a quines prestacions es poden accedir.

NO POT SER QUE UN CIUTADÀ O CIUTADANA ES VEGI PRIVAT D'UNA PRESTACIÓ PERQUÈ FALTA DOCUMENTACIÓ A L'EXPEDIENT O NO S'HA TRAMITAT CORRECTAMENT.

En segon lloc, vull parlar del dret a l'habitatge. El dret a un habitatge digne és una exigència bàsica de la condició d'ésser humà.

L'Estatut de Catalunya reconeix que les persones que no tenen recursos suficients tenen dret a accedir a un habitatge digne. Tanmateix, la realitat social ens mostra que això no és així. De què es queixen els ciutadans? insuficiència dels habitatges de promoció pública, tant de lloguer com de propietat, amb una llarga llista d'espera; o la manca d'habitatges d'inclusió social.

El nombre de persones que avui tenen uns ingressos per sota del mínims que es demanen per accedir a un habitatge protegit, està massa lluny de l'oferta que hi ha disponible d'habitatge públic de la ciutat.

Però la realitat també posa en evidència l'elevat nombre de pisos buits a mans d'entitats bancàries. Per tant, si a la ciutat, hi ha més de 4.000 pisos buits i hi ha moltes famílies que no poden accedir a l'habitatge, per què l'Administració posa fre a aquesta situació? L'Ajuntament de Sabadell en el marc de les seves competències i amb respecte a l'ordenament jurídic pot procedir quan ho cregui oportú# a protegir l'interès general, lluitant contra l'abús del dret a la propietat, *fent complir la funció social de la propietat* i garantint el dret a l'habitatge i a la ciutat dels ciutadans i ciutadanes.

Fins ara el aquest consistori només ha acordat que multarà a les entitats financeres que mantinguin els pisos buits, però no hi ha res més, és un simple acord, que sense voluntat política quedaria en això.

Un primer pas és saber el parc d'habitatges buits i desocupats de la ciutat, doncs bé, aquest pas, la ciutat veïna de Terrassa, ja el va fer l'any 2010 i *ara comença a estar en disposició de multar.*

quan estarà l'Ajuntament en disposició de començar a multar?

NO POT SER QUE HI HAGI MÉS DE 4.000 PISOS BUITS A LA CIUTAT I FAMÍLIES DESNONADES QUE NO TINGUIN UN SOSTRE ON VIURE!

NO POT SER QUE L'AJUNTAMENT NO MULTI ELS BANCS QUAN LA LLEI PERMET FER-HO DES DE L'ANY 2007.

En relació al tema de la dació en pagament de les hipoteques, és un tema que jo sempre he defensat, perquè la mala de gestió dels bancs en temps de bonança, no s'ha de repercutir a la ciutadania,

des d'aquí aprofito per fer un reconeixement, a tots els partits polítics i entitats que també han lluitat molt per aquest tema, o per d'altres, com la rehabilitació i millora de l'accessibilitat de l'estació de la Renfe centre. Que d' una manera indecent RENFE incompleix dia rera dia

Encara en l'àmbit de l'habitatge, però en un altre ordre de coses, recordo a l'Ajuntament que el manteniment i la rehabilitació d'habitatges i edificis estan directament relacionats amb la salubritat i seguretat. El deure de conservació i rehabilitació dels immobles correspon als propietaris, és cert, però si aquests no es compleixen, la llei preveu la intervenció dels ens locals.

Per tant, l'Ajuntament té l'obligació d'intervenir i pot declarar inhabitable l'edifici si comporta un perill per la seguretat o salut de les persones. Remarco que cal insistir en dos aspectes principals.

- 1) Mantenir i fins i tot incrementar el sistema d'ajuts per a la rehabilitació d'habitatges i
- 2) sobretot, prioritzar en els protocols d'inspecció el concepte de salubritat, i equiparar-lo al de seguretat, quan es produeixi un risc per a les persones.

Ens trobem cada vegada més, amb immobles abandonats i en molt mal estat, que en ocasions, al meu entendre poden posar en perill la seguretat dels veïns i dels ciutadans i ciutadanes.

La llei ofereix mecanismes per obligar a la propietat a actuar, o en última instància l'Ajuntament pot procedir a l'execució subsidiària

NO POT SER QUE HI HAGI IMMOBLES EN MOLT MAL ESTAT I L'AJUNTAMENT NOMÉS INCOÏ EXPEDIENTS D'ORDRE D'EXECUCIÓ CONTRA ELS PROPIETARIS.
I això està passant.

En l'àmbit de la convivència, l'Ajuntament han de

- ✓ promoure polítiques que fomentin l'harmonia i la inclusió social,
- ✓ ha d'emprendre les accions necessàries per establir un règim d'acolliment de les persones immigrades i
- ✓ ha de promoure les polítiques que garanteixin el reconeixement i efectivitat dels drets i deures de les persones immigrades, la igualtat d'oportunitats, les prestacions i els ajuts que en permetin la plena acomodació social i econòmica i la participació en afers públics.
- ✓ Alhora que ha de vetllar
 - per la convivència social, cultural i religiosa entre totes les persones i pel respecte a la diversitat de creences i conviccions ètiques i filosòfiques de les persones,
 - i ha de fomentar les relacions interculturals per mitjà de l'impuls i la creació d'àmbits de coneixement recíproc, diàleg i mediació.

Però també sóc conscient que tothom, és a dir els ciutadans i ciutadanes, han d'assumir determinats deures de convivència i de respecte a la llibertat, la dignitat i els drets reconeguts dels altres.

El comú denominador de les queixes de convivència és la percepció que tot i haver denunciat els fets, en moltes ocasions, l'Ajuntament no és actiu i provoca una sensació d'impunitat i d'impotència davant la realitat que els que han denunciat els fets, pateixen. Jo considero que no és tracta de queixes que han de ser tractades de forma individual amb solucions individuals sinó que moltes d'aquestes queixes tenen un rerefons comú, i des de l'Ajuntament així s'haurien de tractar,

intentant esbrinar quins són els autèntics problemes de fons i quins són els autèntics detonants d'aquestes situacions.

De què estem parlant, doncs de conductes i hàbits socials com crits, festes al carrer, acumulació de ferralla, fogueres activitats a la via pública.

Resulta evident que aquestes activitats o actuacions estan prohibides i/o delimitats per les ordenances municipals, i poden constituir infraccions, per la qual cosa, novament els demano que no facin altra cosa que fer complir la llei, utilitzant el poder legalment establert en matèria sancionadora que la norma atorga als ens locals.

Crec que cal la creació d'una comissió dins la pròpia estructura de l'administració municipal, amb la participació d'agents i actors socials, que assumeixi de ple i com a únic objectiu, la coordinació de forma transversal de tots els serveis implicats. Alhora caldria reforçar les polítiques actives de prevenció, bàsicament pels problemes que provoca un col·lectiu en especial, amb determinades tradicions de vida al carrer.

NO POT SER QUE ES FACIN FOGUERES AL MIG DEL CARRER AMB TOTAL IMPUNITAT. NO POT SER QUE HI HAGI NENS SENSE ESCOLARITZAR VOLTANT PELS CARRERS. NO POT SER QUE HI HAGI FAMÍLIES QUE VIUEN EN PISOS QUE NO COMPLEIXIN ELS MÍNIMS D'HABILITAT I LA SEVA SEGURETAT I LA DELS VEÏNS ESTIGUI EN PERILL. I això aquí a Sabadell passa.

Durant el 2013 destaca per sobre la resta, l'augment que han experimentat les queixes produïdes per locals de concurrència pública. Queixes de veïns i veïnes que han de suportar dia rere dia, el soroll i les conseqüències d'un mal aïllament o instal·lacions dels establiments.

Bàsicament, han estat establiments de bar, que no complien la normativa de fums, sorolls, horaris, i aforament de les terrasses. Però el què a mi més em sobta és que l'Ajuntament compta amb els instruments necessaris i suficients per valorar si les denúncies plantejades estan fonamentades, i si s'ha produït la infracció, i si això es dóna, simplement ha de posar fi als incompliments amb la resolució. Per tant, des d'aquí torno a insistir en que cal una actuació diligent per part de l'Ajuntament per obtenir una resolució, i actuï de forma continuada en els casos de denúncies en què els ciutadans exposen problemes de sorolls, olors o fums provocats per activitats sotmeses a llicència municipal instal·lades en la proximitat d'habitatges. Ja que en aquest tipus de queixes, la passivitat municipal comporta una sèrie de problemes indirectes als denunciats en un primer moment, com és la massificació de gent o les molèsties per sorolls.

Això provoca que la relació entre els propietaris del bars i els veïns es vegi agreujada. Per això els procediments han de ser ràpids per garantir la protecció dels veïns, com a garantia dels seus drets. No pot servir d'excusa la dificultat dels establiments per la crisi econòmica ja que és missió de l'Ajuntament fer complir la normativa amb igualtat de condicions per tots els ciutadans i ciutadanes. Per tant, cal que es potenciï l'activitat inspectora municipal per garantir la normativa.

NO POT SER UN DIA DESPRÉS D'UN ALTRE, ELS VEÏNS NO PUGUIN DORMIR PELS SOROLLS D'UN ESTABLIMENT I LA POLICIA DONI PER RESPOSTA QUE NO SÓN ELS ÚNICS A LA CIUTAT. NO POT SER QUE A BANDA DE LES MULTES COERCITIVES PER ADEQUAR L'ESTABLIMENT A LA NORMATIVA, L'AJUNTAMENT NO SANCIONI ALS ESTABLIMENTS QUE INCOMPLEIXEN LES NORMES.

4.-LA PROVA: EL PROCEDIMENT SANCIONADOR

L'àmbit de la gestió tributària continua aglutinant diverses queixes en què la ciutadania considera que l'Agència Tributària de Sabadell lesiona els seus drets com a contribuents. El dret a una bona administració implica el dret a tenir una administració eficaç, equitativa i objectiva, especialment en matèria sancionadora per la incidència limitadora que té sobre el ciutadà. L'Ajuntament ha de buscar la màxima objectivitat en les seves resolucions, i per tant ha de valorar tota prova possible dels fets, sense fer l'ús abusiu actual de la presumpció de veracitat dels agents.

Per tant, com demostren moltes de les resolucions adoptades, considero que la presumpció de veracitat dels agents ha de ser una prova més en el procediment sancionador, # sempre i quan no sigui possible aportar més proves. #

S'ha de garantir el dret de defensa i la presumpció d'innocència dels denunciats i convertir en un principi general, el deure dels agents d'aportar, sempre que sigui possible, elements probatoris objectius sobre el fet denunciat, sense emparar-se en la presumpció de veracitat, de forma única i automàtica. # Insisteixo en la necessitat de prendre en consideració les al·legacions exposades pels ciutadans# i no donar respostes estàndards o fonamentades únicament en la presumpció de veracitat dels agents.

Les sancions en matèria de circulació són un dels principals motius de queixa. En quan al procediment sancionador en matèria de trànsit, cal recordar a l'Ajuntament que la notificació s'ha de fer, per norma general, en el mateix acte, i només quan aquesta no sigui possible, per les causes previstes a la normativa, caldrà que en el propi butlletí de denúncia es consignin de manera específica les causes impeditives (conductor absent, risc de la detenció per intensitat de circulació, pluja, obres, trams o llocs no il·luminats o altres circumstàncies anàlogues).

També cal una reflexió sobre la possibilitat, de substituir el pagament dinerari de la sanció per infracció de trànsit, per una activitat compensatòria.

En l'expedient concret, aquesta possibilitat venia recomanada per tractar-se d'un menor, que havia comès una infracció en bicicleta. Però no oblidem que actualment hi ha molts ciutadans que es troben en situació precària que se'n podrien beneficiar. És important destacar l'efecte pedagògic que aquesta commutació de sancions provoca sobre els infractors, participant en treballs per la comunitat i sessions d'educació viària. NO POT SER QUE ES SANCIONI A UN EMPRESARI AUTÒNOM QUE ESTAVA CARREGANT UN PAQUET AL SEU VEHICLE, PER ESTAR ESTACIONAT EN UNA ZONA DE CÀRREGA I DESCÀRREGA, BASANT-SE EN LA PRESUMPCIÓ DE VERACITAT DE L'AGENT, QUAN EL CIUTADÀ APORTAVA CERTIFICAT DE L'EMPRESA ON REALITZAVA LA CÀRREGA, ALTA D'AUTÒNOMS, I FITXA TÈCNICA DEL VEHICLE COMERCIAL.

NO POT SER QUE L'AGENT ES RATIFIQUI FINS A TRES VEGADES CANVIANT EN CADA UNA D'ELLES EL NÚMERO DEL CARRER ON PRESUMPTAMENT S'HAVIA CAUSAT LA INFRACCIÓ.

Relacions amb l'ajuntament

Aquest any he fet 67 recomanacions a l'Ajuntament, de les quals un 44% han estat acceptades, un 16% no acceptades i el 40% encara estant pendents de rebre.

Malgrat aquest percentatge d'acceptacions, s'ha de fer constar que aquest any es tracta d'acceptacions genèriques. Per tant, l'Ajuntament no accepta les recomanacions que fa el Síndic a qüestions concretes que afecten a ciutadans concrets, sinó a acceptacions genèriques sobre temes obvis, com per exemple, que l'Administració ha de seguir el procediment legalment establert.

En relació a l'acceptació o no de les recomanacions, he de destacar que sovint la no acceptació de les recomanacions no ve motivada amb arguments suficients que fonamentin la negativa. Per tant, insisteixo en que aquesta actitud municipal suposa un trencament en el reconeixement de les funcions que han estat encomanades per aquets Ple a la institució del Síndic.

Alhora, aquesta conducta mostra una actitud desconsiderada amb els ciutadans i ciutadanes, que han utilitzat els mecanismes dels que s'ha dotat l'estat de dret per resoldre els problemes, com és a través de la figura del Síndic, s'han dirigit a aquesta institució sol·licitant empara, que es reconeixin els seus drets i es doni compliment a l'ordenament jurídic. En aquest sentit, cada recomanació que no és acceptada suposa un impediment a la funció de garantia d'aquesta institució, però alhora es persisteix en l'incompliment de la legalitat o la vulneració dels drets de la ciutadania.

Massa sovint he de recordar que la figura del Síndic no és ben entesa per l'Ajuntament; #no es tracta de desprestigiar la tasca de ningú, simplement es tracta d'utilitzar la informació i aprofitar la institució per detectar els punt més febles de l'administració, per poder avançar cap endavant i permetre que el govern local s'adeqüi a les noves necessitats de la ciutadania. Amb l'enorme l'engranatge que suposa l'Ajuntament, és lògic que hi hagi procediments que calgui perfilar i millorar, per garantir el dret a una bona administració. Però això en cap cas, hauria de ser vist per part de l'Ajuntament com un atac a la seva feina, sinó simplement, com un suport en la detecció de les errades del procediment. Els ciutadans i ciutadanes no són un enemic a qui cal combatre amb evasives sinó a qui cal servir.

Al valorar les xifres i els resultats anuals, sabem que les recomanacions i suggeriments formulats pel Síndic, no tenen caràcter vinculant i per tant, només disposem de la persuasió com a instrument per intentar reposar la situació de les persones que han sol·licitat la nostra intervenció. D'aquí que considerem tant important

motivar i fonamentar les decisions del Síndic. I per tant, també sol·licito des d'aquí que els informes que ens remeti l'Ajuntament, així com l'acceptació, o no, de les mateixes, sigui fonamentada. Una fonamentació basada en criteris tècnics, però també lògics, de sentit comú i de justícia social. No és lògic, per exemple, que l'Ajuntament m'argumenti que a l'Oficina de venda de bitllets de la TUS no es pugui pagar amb targeta de crèdit perquè el datàfon no passa per sota el vidre blindat.

No és lògic que es tanqui un equipament municipal projectat originàriament com una plaça amb bancs i estructura de plaça, i es tanqui al públic al·legant només fets incívics.

No és lògic que després de tres anys i tres mesos d'una caiguda a la via pública, l'Ajuntament desestimi la reclamació de la ciutadana argumentat que ell no executava les obres.

No és lògic que una persona amb discapacitat que ha sol·licita la reserva nominativa d'una plaça, l'Ajuntament li doni la resposta que no hi ha recursos o simplement que no es materialitzen les reserves per "causes administratives",

L'Ajuntament ha d'assumir que tota persona té dret a defensar-se dels actes del mateix Ajuntament i per això quan el Síndic adopta una decisió en la qual demana la revisió d'un expedient per haver-hi trobat deficiències aquest expedient s'hauria de revisar.

El que el Síndic recomana no només es pot fer amb la llei a la mà, Altra cosa és que no ho vulguin fer. Però no em digui que no es pot fer.

I GRACIES als treballadors municipals dels <Mercats Biblioteques centres cívics i Casal Pere IV que ens han ajudat molt i molt ens les oficines de proximitat . Als equips de Serveis Socials per la ràpida resposta i a la Oficina de drets Civils amb que treballem conjuntament per difondre els drets a la nostra ciutat . Al Gabinet d' alcaldia i serveis de protocol pel seu suport al dia a dia de la Oficina i la Institució, i com no al meu equip, la Muntsa, la Marta i l' Oscar ells son l'ànima del Síndic

Acabo amb una frase del Papa Francesc

Els drets humans es violen no solament pel terrorisme, la repressió, els assassinats, sinó també per l'existència de condicions d'extrema pobresa i de condicions econòmiques injustes que originen les grans desigualtats

Gracies a tothom